

מערכת, תרבות וספרות - פנתה בשאלה - כיצד נבטיירה ציירת שלי עגנון בתמונת עולמן הספרותי - לסופרים בישראל, שגודו בין 30 ל-60 שנים אחרי עגנון; והדגיש - לכני המשמורת העיצורית והעיצורית - פחות; והרי תשובותיהם. כן נתבקש לספק יגמילים על הארץ, מן צבי מלשנים, ששור הרבה על תבנייד - על המורס, אשר על קשור עם יצורו של עגנון.

[illegible]

היוצרים היה שונה ונבדל בחיטוי קה שלו. במסיביציה לכתוב, וכל אחד במסלוליונאיה החשייה, היא נזר שכן יש פנצון לילה לרקון את כ"י לס ביציה הנודל.

החופשה נתבטאה לא רק בחופשה מנגינה, אלא הרבה מעבר לזה. ה'

[illegible]

דוד שחר
מזל עגבון

בחד מסגרת
החלום, ובחד
הזהר אברה; ואילו
את סוכי על רגל
שמואלה פנייה
עננה את תחור
שכלום והא

חיים באר
שלש פגישות עם ש"י עגנון

[illegible][illegible]

שפחה לכן. אחרי "החילה" פדריז לחוקר ולמחנך אברהם חרש. פסקה
היא, אף כמאה שלי, בה הישגו הישן, לילדת חרשית העתיקה
פניה שלישית, פרחוב אבדרי סימביון, במחולו על ציבוב, שלוש
"חיות" מקונן על שעצור העשורה על תולה מאחיה שנה, ומספר אנשים
את אלה, דומים הכל זה ולת, ואין סימביון אף לא מלמד אותה, אף לא
שן אחד, אף לא איש מנחה כלשהו, שעצור קבוע זה מחפוק פנה לזר
על אלה, עובדה הלא היא על שחם לאנציון סימביון, אף הלא רבשכיל
מנחה עובדה ביותר כמחפוקת על הכחבה העשירה, אחרי שגם

כשחילתי נער לא קראתי את עננון אפילו את שמו לא שמעתי. הקריאה שלי אוך זרק בתחושה של סכרת, המורס והדרוס, כננו: הישר, שבט מוסר, סתלה שירים ערבי נחל, תעורר דבר, בינה לא הכיר, לשם גיוון קראתי בספרים זקידים וחסידים, בפניה הבויה בא המסירה רחוק המידות וכן מוסרנים שני כילדני: אהבתי ציון וקדושה של בהם הצלחתי להוציא רק כשנחמסני לי שעת כורס בעשה לא לא ולא לילה.

כאשר השתולל הגיתוסני עלי אדמות, החווירי תאוס הסיפורים שבט

[illegible]

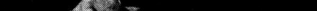
(*) לברשותי ולכליטתה, יחסו של צננון אל המגיה הוא קצת שקט וכה הוא אומר עלי (במגיה) במלאת מאה שנה לחברת, "מקצי נרמס... המחבר מוסר ספר למרל, המרל מוסרו לבית הדפוס והמסר מ המגיה מגיה או אינו מגיה..."

קשה לי לספר על מנהיגות עם ספרי גנונו. בגיל עשרים התחלתי עברית ומקץ ארבע שנים התחלתי לקרוא בספריו. בגיל שבו פותח הספרון הבאיתי, קראו, ראו הוא פורסם קצת מלהקים ממסמכיו

דבר של משמעות, לדעתו.
תהילה לא אהבתי את ענונו. ב' השואה ללשונו של בראלי, ענונו, מוארת ונבונה, נראה לי, ללשונו של ענונו חזק דמי, מודעת של צע' וכל השוכנת. לא אהבתי את הספר "קט, האסירות דימויות הכלאיים" וחו שזוהים, לא שכל צעמס, אלא

שמת-סופרים

תחזור והתפארת להאיר לו פנים.
מחר.
מזין איפוא ישיא האמן קול
בשחוק בתוך החוויה של
מוטואין נפערין ורעיליו של
א"י יאמין - מול הגייר הזה
על חלקת הלבנה, את ששעלה
על הכתב - מי יז מפס כל

תום ר'
עגנון הוציאני מתוך ה"מחנה"

[illegible]

מכריז עגנון, ובמקום לשבכ
הוא באספספסות הילוליו מדוהק
התקוב למשורר. אכן זהו
התגלגל העצין. וכדו לר.
"מסדרו הנעוהות הכתובים אל
האמנות. ולשאר המגנטים

הוא יודע שיש לו חובות, ושהוא צריך לשלם אותן. הוא יודע שיש לו חובות, ושהוא צריך לשלם אותן. הוא יודע שיש לו חובות, ושהוא צריך לשלם אותן.

מִשּׁוֹם שֶׁבִּפְנֵי הַמִּשְׁלָּה נִבְרָא עוֹלָם
עֵצָה בְּחֹזֶק עֶבֶר, שֶׁלֹּא יִשְׁלַח
אֶל עַם בְּחֹזֶק הַקִּיּוּן הַחַדְשִׁי שֶׁ
אֵל יִצְחָק יִבְרָא וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמַח
בְּמִשְׁכּוֹס הַשָּׁמַיִם: שְׂמִי' צ' צ'
מִי בְּסוֹלֵם:

מאיתו ולא סתם מאיתו אלא
לשונות שפשוור. ואני מבין
לשונות של עגנון. מאת
לבוש ולחם מרסיבה של
לשון. המבוקות והפסוקות
שורות את המעשה המלא החדה
והטובים כבר פסקו בה
והחדה עוד פסקו בה:
אני

[illegible][illegible]

